

DELAFORTRIE, Luc (Aalst 22 februari 1912). Kleinzoon van **Pieter Daens**, broer van **Jozef Delafortrie**.

Volgde de klassieke humaniora aan het jezuïeten-college in Aalst en werd licentiaat handelswetenschappen aan de universiteit in Gent. Delafortrie stichtte in 1931 de eerste afdeling van de communistische partij in Aalst, maar onder invloed van onder meer het tijdschrift *Ter Waarheid* ging hij zich weldra bezighouden met flamingantische jeugdorganisaties en in 1933 werd hij actief in het **Verdinaso**, waarvan hij in 1939 tot aan de mobilisatie vrijgestelde was. Sinds 1933 schreef hij elke week in het weekblad *Hier Dinaso!*

Bij de scheuring van het Verdinaso, begin van 1941, koos Delafortrie de zijde van de gematigden. In maart 1941 was hij betrokken bij de toenadering tot het **Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV)**. Hij werd lid van de **Eenheidsbeweging-VNV** en gaf als 'organisatieleider' van het Verdinaso het bevel aan zijn leden om dat voorbeeld te volgen, naar zijn zeggen met het oog op noyautering en beïnvloeding van de beweging. In september 1941 werd hij secretaris van het **Genootschap Joris van Severen**. Spoedig verdacht men hem ervan, dat hij van dit Genootschap een tegenbeweging wilde maken. Ten slotte moest hij in de zomer van 1942 zijn functie neerleggen op bevel van de Duitse bezettingsoverheid, nadat hij de oud-Verdinasoleden in een circulaire had aangespoord, ontslag te nemen bij het VNV en nadat hij een boek had gepubliceerd, *Joris van Severen en wij*, zonder het voor te leggen aan de censuur. Beide feiten hadden tot gevolg dat hij door de bezetter voor acht weken werd opgesloten. Nadien ging hij in de handel.

In 1954 werd hij redacteur van *De Standaard* voor politieke en sociale vraagstukken. In die hoedanigheid speelde hij onder meer een rol in de vervlaamsing van het **Rode Kruis** van België en in journalistieke campagnes voor "werk in eigen streek" en andere Vlaamsgezinde acties van die tijd.

In november 1964 werd hij benoemd tot secretaris van de mede door hem opgerichte **Intermixt**, een vereniging van beheerders die de gemeenten en

provincies vertegenwoordigen in de gemengde intercommunale ondernemingen voor gas en elektriciteit. Na zijn pensionering in 1978 publiceerde hij geregeld commentaren in *De Nieuwe Gids*.

Delafortrie werkte na de oorlog mee aan onder meer *De Maand*, *Het Pennoen*, *Ons Erfdeel*, vooral met artikelen over Adolf en Pieter Daens en Joris van Severen. Hij publiceerde verder gedichten, reisverhalen, aforismen en een studie over Mayerling.

In 1965 bekroonde de provincie Antwerpen zijn boeken *Priester Daens, uit de mémoires der familie* en *Pieter Daens, de man die geloofde*. In deze werken verhaalde hij feiten en gebeurtenissen zoals hem die door zijn moeder en andere familieleden waren verteld. Hij vulde deze gegevens aan door eigen studie en documenten. Delafortrie meende dat priester A. Daens ongetwijfeld de belangrijkste figuur was van de vrije zelfstandige christen-democratie in haar beginperiode in België, maar dat het P. Daens is geweest die reeds voor de oprichting van de **Christene Volkspartij** in 1893, steunend op *Rerum Novarum*, de vooruitstrevende sociale denkbeelden predikte en ijverde voor het totstandkomen van een zelfstandige Vlaamse sociale partij. De innige vriendschap tussen de twee broers is volgens Delafortrie een van de elementen geweest die priester Daens de stap naar de politieke actie heeft doen ondernemen, waarna Pieter hem telkens weer tot volharden aanspoorde. De twee boeken betekenden een grote stimulans voor de herlevende belangstelling voor Daens en het daensisme. Zij inspireerden onder meer Louis-Paul Boon bij de voorbereiding van zijn bekende werk.

In 1963 publiceerde Delafortrie bij de **Oranje-uitgaven**: *Joris van Severen en de Nederlanden, een levensbeeld*. In deze studie wilde hij, uitgaande van de erfenis van het daensisme, nagaan hoe de gedachtegang van de Verdinaso-stichter zich heeft ontwikkeld. Tevens wilde hij onderzoeken, welke betekenis er nog aan de eenheid van de Nederlanden kon worden gehecht. Zijn werk was een poging om het streven naar de eenheid van het Nederlandse taalgebied en de politieke integratie van de **Benelux** los te maken van de vroegere formules. Hij oordeelde dat Van Severen zelf op het eind van zijn leven dicht genaderd was tot die soepele opvatting, die volgens Delafortrie als enige de kans bood deze eenmaking en integratie praktisch te realiseren door een geleidelijke interpenetratie.

Mede onder Delafortries impuls ontstond het **Priester Daensfonds** waarvan hij op 14 mei 1977 voorzitter werd, terwijl hij ook verantwoordelijk uitgever en hoofdredacteur van het tijdschrift *Priester Daens* (later: *Daensfonds*) was. Onder zijn leiding ontstonden tal van plaatselijke afdelingen en werkgroepen. In die hoedanigheid was hij lid van de raad van bestuur van het **Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen** en van **Vlamingen in de Wereld**.

In 1989 werd hij erevoorzitter van het Priester Daensfonds.

WERKEN: *Joris van Severen en wij*, 1942; – *Priester Daens*, 1961; – *Pieter Daens*, 1963; – *Joris van Severen en de Nederlanden*, 1963; – *Het Genootschap Joris van Severen. Dinaso-actie onder de bezetting*, 1989; – *Vermoorde Van Severen leeft*, 1994.

LITERATUUR: X, 'Luc Delafortrie: Daensist zijn in deze tijd', in 't Pallieterke (11 mei 1978); – R. Bogaert (e.a.), *Aalsterse gesprekken*, 1982; – P.J. Verstraete en K. Barrezele, *Vlaamse Portretten*, 1992; – F. van Campenhout, *LDB*, 1993; – B. de Wever, *Greep naar de macht. Vlaams-nationalisme en Nieuwe Orde. Het VNV 1933-1945*, 1994; – G. Durnez, *De Standaard. Het levensverhaal van een Vlaamse krant*, II, 1995.

GASTON DURNEZ*